

O KÜLÜNGÜNÜ İÇİNE VURDU*

Tayyib Atmaca, Seydahmet Kutuzman'ı anlatıyor.

1946 yılında Elbistan'da doğdu. Felsefe son sınıfta ayrıldı. Halk şiirinin son temsilcilerinden birisiydi. Şiirleri Elbistan'da İkinci Fecir ve Gündünümü'nde Karakoç'un Dolunay dergisinde yayınlandı. Kendini ve ne yaptığını bilen bir şairdi. Dünyada yaşamıyor gibi yaşadı. Hem kendini hem şiirlerini insanlardan saklamaya çalıştı. Dostları ona Elbistan ağzıyla "şihim" derlerdi. Yunus "Gel gör beni aşk neyledi" derken sanki yüzyıllar öncesinden Kutuzman'a göndermede bulunuyordu. O külüngünü içine vurdu. Biz o ince işçiliği şiirlerinde görmeye çalıştık. Adına, Ferhat deyin, Kerem deyin, Mecnun deyin ya da ne isim yakıştırırsanız yakıştırın o bütün güzel yakıştırmalara yakışacak bir yürekle aşkın etrafında kelebek oldu. Devran döndü, kendi döndü. Döne döne kanatları gevredii...

Cansız Ahmet Güllü de dünya tarlasını dünyada bıraktıktan sonra Kutuzman iyice içine kapandı. Kendi mi yatağa çekildi, yatak mı kendine mihlandı. Çay, sigara ve yoğurtan başka dünya nimetlerine kapattı nefsin.

"Şahinim her kuşa bildireceğim
Cansız serçe gibi kaldıracağım
Ben aşk kokusuna saldıracağım
Saçadur güzelim saçadur hele

Artık sözlerimi özetliyorum
Şu tutsak gönlümü azatlıyorum
Aşkı tepesinde gözetliyorum
Kaçadur güzelim kaçadur hele"

Bu ve buna benzer yüzlerce şiirini kitaplaştırmak istemedi. Bir keresinde "Sana bir mektup yazdım aylardır postalayamadım telefonda okuyum da sonra postalarım" dedi. Her ne kadar "okuma şihim mektubu gönder" dediysem de okudu ve mektubu daha sonra gönderemedi. Bana yazdığı bir şiirde: "Bana şeyhim derler şih diyen yoktur

Ne kadar yazsam da peh diyen yoktur
Adım Seydahmetdir eh diyen yoktur
Beni fazla büyük bulmamaya bak" diyordu.

Şeyhimi en son, bir yıl önce görmüştüm. Bu yaz yine görecektim güya. Kurban Bayramı'nda bir dostun evinde otururken bir telefon:

"Seydahmet Kutuzman 17 Mart'ta aramızdan ayrıldı."

Sevincimiz hüzne dönüştü. Dualarımızı uçurduk. Elbistan'daki dostlarına sitem ettik.

Yunus yine imdadımıza yetişiyor.

Bir garip ölmüş diyeler...

*Yeni Şafak GAZETESİ 14 Nisan 1999 Şekerlik Köşesi